

10. Великий Генераль и негова- та Войска.

Когато става врѣмя за бой, какъвъ часъ до-
стигва за единъ искусенъ генераль, кой-то ся е па-
училъ веке да надвива всякого; кой-то е достоенъ
да разсѣди борбѣ-тъ, като единъ филозофъ, и въ сѣ-
ще-то врѣмя да ѿ управлява, като нѣкой войнъ! Ка-
кво позорище е онова, когато едно множество отъ хора
сѣбрани отъ сичкы стравы, дѣто сичкы-ти сѣ съеди-
душъ и държѣтъ ся у генералина си; потканени едни
отъ другы и съ подвижнѣти рамена, отивать да из-
вършѣтъ чюдны работы, за кои-то може всякой отъ
тѣхъ, като ся е наелъ на снѣ-тъ си, да не му е
минало прѣзъ ума никога! Е! мнозина тыя хора сѣ
подъ рѣжъ-тъ на голѣмыя онзи человекъ; той пи-
какъ работы не може направѣ, ако не ги прѣоборне,
да кажемъ тѣй, и поткани въ тѣхъ-тъ наклонность,
коя-то владѣ въ сѣрдца-та имъ, и за кои-то ти не
сѣ господарѣ да ѿ положѣтъ въ дѣйствиѣ. Тогава
смерть-та, страхъ-тъ, малкы-ты корысти, просты-ты
страсти сѣ отдалечени и ся изгубвать; человѣче-
скый языкъ като да е по-силенъ да вдѣхва почестъ,
по-да ечи отъ военны-ты свирни и гѣрмеле, направѣ
да прѣимѣтъ сичкы-ты единъ сѣщѣ ентусіазмъ; ге-
нераль-тъ го подбуждава, управлява, распазва, а
самъ си не го угажда и нѣма нужда. Мысль за спа-
сеніѣ на сичкы-ты, дохажда му на умъ, безъ да
го смѣти, и объема цѣлыи му разумъ. Сичкы-ты